

Hovězí divadelní zpravodaj

Rok 2007

Neprodejné

TOŽ TAK . . .

Když dva dělají totéž, není to vždy totéž... (možná fejton)

Příchod jara a Jóži Rómo Krhovského /Pepy Fabiána) do Hovězí znamená nejen to, že pálenice ukončila sezónu, zeměáci přijdou do země a musí se zamést okraje cest aby se neprášilo. Předznamenává i skutečnost, že dva po sobě jdoucí víkendy se hovězské náměstíčko naplní k prasknutí automobily a autobusy. Počet obyvatel se přechodně zvýší řečí politiků řádově o několik stovek společensky oblečených a neproblémových přespolních. Proto tato migrace homo sapiens nevyžaduje žádných mimořádných policejních opatření a obejde se i bez vyhazovačů.

Vzhledem k tomu, že je moje povídání otištěno v mimořádném divadelním zpravodaji, nemusel bych možná ani uvádět, proč k tomuto přemísťování obyvatel v době tažení ptáků stěhovavých z teplých krajů dochází.. Musím to však učinit, protože divadelní přehlídka, o které je pochopitelně řeč, je jednou z mnoha kulturních a společenských akcí, které každoročně přivádějí do kdysi známého lázeňského městečka spousty lidí ze širokého okolí. Tak aby se to nepletlo.

Obětavá skupina kulturních nadšenců, za velké podpory vedení obce dokonale změnila znění známého sloganu „Do Hovězí za zdravím“ na současný „Do Hovězí za kulturou“. Jistě budou se mnou vážení čtenáři souhlasit, když obecnímu zastupitelstvu, jinak to orgánu kultury velmi nakloněnému navrhu, aby na místních tabulích s názvem obce HOVĚZÍ byl připsán, podobně jako partyzánská obec, přívlastek obec kulturní. Jistě se ptáte proč? Odpovím.

Představte si, že tento nápis si přečte někdo z lidí, jenž zde náhodně projíždí a může svým názorem ovlivnit dotace v kulturní oblasti.. Možná si uvědomí, že tato značka sice znamená omezení rychlosti na 50 km v hodině, ale zdaleka nevyzývá k omezení dotací na tradiční divadelní přehlídce. Majitelé internetů si mohou, podobně jako já ověřit, že letos byl v tomto směru příspěvek shora nulový, vyjádřeno málo užívanou číslovkou, hověžší příznivci divadelního umění dostali starou belu.. Že se však peníze rozdávaly svědčí na příklad pětimístné sumy institucím, které jen zprostředkovávají zájezdové vystoupení známých umělců a herců, či spolku jistě ne chudých podnikatelů ze Soláně. Tam je stotisícová dotace určitě na místě, neboť jejich nejznámější akce, soutěž v sečení luk je finančně velmi náročná. Každoročně se totiž zdrazují nejen kosy, ale i brusky, valašsky zvané osélky./U těch osélek to vím určitě, protože jejich výrobce mistr umělecké výroby Jarda Sucháček je jak se říká po rodině/

V duchu objektivity musím dodat, že se na tomto valašském Olympu koná ještě mnoho dalších reprezentativních akcí. Z nich si můžete z pověstmi opředeného valašského kopce kromě krásných vzpomínek na přírodní scenérii za patřičný obnos odnést také obraz některého ze známých místních akademických malířů. Kulturní aspekt těchto akcí však daleko převyšuje stránku komerční a tak jejich podobnost s firmou BECK či HUBER REISEN je v tomto případě čistě náhodná.

Ale teď už vážně. Svou trochou nadsázky jsem v žádném případě nechtěl vzbudit dojem, že jsem člověk závistivý. Ty dotace, už z důvodu že byly určeny na kulturu všem přeji. Ovšem úplně košér to není, jako není jedno, jestli si do dědiny pozvu známé, profesionální umělce a za odpovídající cenu vstupenek skutečným kulturní akcí, nebo zorganizuji dvou víkendový festival ochotnických divadel. Ve všech těchto případech jsou sice

plné sály či luka, ale cesty k tomuto cíli jsou různě obtížné.

Hověžané si zvolili bohužel, ale bohudík cestu obtížnější. Letošní Dny valašského divadla v Hovězí se konají i bez finanční dotace shora. O to více patří můj obdiv Obecnímu úřadu v Hovězí, Janě Koňářkové a Jiřině Kašparové, které s ženskou zarputilostí objíždějí sponzory a v drtivé většině případů uspějí. Před nimi klobouk dolů. V neposlední řadě děkujeme i těm, které neuvidíte ani na plakátech, ani na jevišti a přesto by to bez nich nešlo.

Dobrým duchem přehlídek jsou i vzdělávací instituce v Hovězí a okolí. Dobrá spolupráce se školami totiž nutí pořadatele často pomoci rukou rozhýbat rezervní židle k cestě do divadelního sálu. Tuto činnost však pořadatelé dělají a jistě i v budoucnu budou dělat s chutí a radostí.

P.S.

Až budete dneska po spadnutí poslední opony tleskat účinkujícím, vzpomeňte v dobrém i na ty, kteří to všechno co se tu poslední dva pátky a soboty dělo spískali. Já hověžským pořadatelům divadelních dnů přeji, abych za rok musel psát svůj přehlídkový fejeton na jiné téma než letos. Přesto že mně to přidá práci s vymýšlením nového tématu, učiním tak rád. Tož tak.

Miroslav Kašpar, emeritní redaktor

Karel Čapek - Divadelníkem proti své vůli

„Nejplastičtější věcí na jevišti má být herec. To ostatní má na první pohled a hlasitě říci, co to je. Má to nevyhnutelně a podstatně náležet k samotné hře a má to vymezit pěkný, opticky zajímavý prostor kolem herců. Na jeviště nepatří nic, co nehraje. I neživé věci na jevišti jsou buď sólisti nebo komparz. Ať je jich tam málo, ale ať hrají!“

O režisérovi lze mluvit z těchto stránek

- jaký jest scénický aranžér
- jaký je technik řeči
- jaký je psycholog
- jaký je pozorovatel
- jaký je dramatický tvůrce – co do figurální invence, co do výstavby dramatu, čistoty a osobnosti slohu, atd.

Šestý ročník přehlídky ochotnického divadla – Hovězí 2007

Postřehy z inscenací - Jiřina Kašparová

13. 4. – pátek dopoledne

První den dopoledne patřil dětem. Ti nejmenší se potěšili s pohádkou o Kašpárkovi, jak uzdravil princeznu. Loutkoherci ze vsetínského Kohútka předvedli své interpretační umění s marionetami. S chutí si zahráli autorskou pohádku dlouholetého principála loutkové scény Oty Švece. Souhra mluvičů a vodičů byla téměř dokonalá, takže malí diváci byli plně vtaženi do hry. Spontánně reagovali a spolupracovali s herci po celou dobu pohádkového příběhu. Marionetové představení na Hovězí ještě nebylo. Zdejší děti znají z přehlídek převážně maňásky. Jejich pohybové možnosti jsou oproti marionetám značně omezené. I když je vodění marionet pro herce mnohem náročnější, dokáží dětem zprostředkovat natolik věrnější zážitek, že považují tyto loutky za své rovnocenné partnery.

Předloha pohádkové hříčky si vyžádala několik přestaveb scény, které trochu zpomalily temporytmus. Více by inscenované pohádce prospělo vyplnit krátké přestávky živým vyprávěním před oponou, než hlasem ze záznamu. Scénické proměny naskytly překvapivou podívanou, ať už to bylo v královské komnatě, v lese, v pekle či na rušné ulici města. Při drobných úpravách hlasové dynamiky některých postav (zejména princezny) a zřetelnějším vodičským propracování vztahu princezny, Kašpárka a Bacila, bych tuto pohádku klidně doporučila

i na Čechovu Olomouc. I přes drobné zvukové zádrhly. A proč ne ?

Vždyť to bylo živé představení s ještě živějším a nadmíru spokojeným publikem.

Bilbec k večeři - Divadelní scéna ZUŠ Rožnov pod Radhoštěm

Předloha konverzační komedie francouzského autora Francise Vebera postrádala jakékoliv prvky komedie, které by pobavily. Přes veškerou snahu herců zaujmout, šum a rozpaky v hledišti, zvláště v první polovině inscenace, toto snažení rozplynuly. Možná k tomu přispěla i jednoduchá scéna bez proměn, především však nesrozumitelná, mnohdy oddrmolená mluva některých protagonistů.

Přesto obdivuji zapálený kolektiv mladých herců, kteří se chtějí prosadit prostřednictvím divadla a vyzkoušet si na vlastní kůži co obnášejí „prkna, která znamenají svět“. Nerada bych těmto nadšencům brala chuť k hraní, proto musím přiznat, že jsme viděli i pár slušných hereckých výkonů, a když se mladá režisérka nenechá odradit, určitě je dovede k vyšším metám. Chce to jen čas a velkou trpělivost (i s těmi, kteří kritizují). Vždyť spokojený divák za to stojí.

Dívčí válka aneb co se stalo v Řehovém hájku - Ochoťníci z UBLA

Přiznám se, že jsem se o obci Ublo poblíž Jasenné poprvé více dověděla z pověstí Evy Eliášové. Podruhé to bylo, když jsem poznala starostku obce Janu Martincovou na Liptálských slavnostech. Jaké bylo mé

překvapení, když tato, dnes už bývalá paní starostka, přijela se svými ochotníky na naši přehlídku, aby je povzbudila. Od ní jsem se dověděla, že tamější mladí ochotníci hrají divadlo teprve druhým rokem a oblíbili si humorné hry a parodie na historická témata, při kterých je veselo a smích diváků střídá bouřlivý aplaus.

Nejinak tomu bylo i první večerní pátek naší přehlídky.

Dívčí válka v Řehovém hájku z Ubla, podle hry F.R.Čecha, byla zdařilá. Přispěla k tomu scénická výprava, kostýmy a obzvláště některé herecké výkony, např. Lumír Martina Šimka. Trochu mně mrzelo, že si více nezahrála režisérka Hanka Srněnská, která vynikla i v krátké roli vypravěčky. O to více však mohla uplatnit režiséřské schopnosti a vymačkat z herců co se dalo. Spolu s nimi se jí podařilo stvořit rozvernou hru o soužití mužů a žen s vyhraněnými charaktery jednotlivých představitelů. A i když někteří trochu přehrávali, přesto mne toto představení více zaujalo než to televizní s F.R. Čechem. Přála bych tomuto hereckému kolektivu, aby je múza neopustila a příští rok opět přijeli na naši přehlídku.

Občan N z Valašského Meziříčí

Nebyl by to ani **SCHOD**, aby opět neřal do živého, neukázal, kde nás bota tlačí, a že život není peříčko. Tentokrát jim k tomu posloužila historická postava malého Velkého Napoleona v období, kdy byl vězněn na ostrově Svaté Heleny. Diváci prožívali jeho vzpomínky na vojenské úspěchy, nezmary a zmary v milostném životě. To vše vyšperkované situačním humorem a obdivuhodnými

hereckými výkony zvláště Jiřího Vymětala, Ivany Bublíkové a Olgy Tomečkové dalo dohromady zábavnou podívanou. I tuto autorskou hru Josefa Fabiána doplňovaly písničky a skvělé pěvecké výkony za doprovodu souborové kapely. Satirická komedie nepostrádala nic z ostrosti a šlehů na adresu lidské hlouposti a „všeho, co víc než dost sužuje naši patentovanou společnost a její potentáty“, jak řekl už kdysi básník Ferlinghetti. Jen ty nešťastné decibely! Někdy zahlušily zpěv herců natolik, že nebylo rozumět textu. Možná proto se zpěváci občas nesešli a já jsem měla dojem, že jim nevyšel „plejbeck“. Ale i přesto to byl zdařilý „kambeck“.

Na Hovězí si podalo ruce jižní Slovácko s valašským publikem

Vzácní hosté až z Hroznové Lhoty nás příjemně překvapili divadelním „kusem“ přímo ze života. Řekla bych, že to byl zákusek, jakých bylo plno i na divadelním stole u rodinné sešlosti. Autorská hra režisérky Jitky Pavlicové, která mj. hrála i hlavní roli, pobavila všechny přítomné diváky. Drobné životní starosti, příhody a manželské potyčky byly jako vystřižené z našeho života. Vtipné dialogy sem tam nenuceně prohozené ve zvukomalebném slováckém nářečí povýšily „vesnickou etudu“ na skvělou veselohru, vypořádanou závěrečným gagem s kadibudkou. Byl to příjemně prožitý večer. Díky za něj i za ty dobroty se slivovičkou, kterými byli diváci počastováni.

Jiřina Kašparová

Jak to vidím já?

Dřív, než začnu cokoliv popisovat a „hodnotit“, chtěl bych se nejprve vyznat s jistého pocitu znovuzrození, a to v pravém slova smyslu, neboť můj život byl více než

živořením. Tím, že jsem byl pozván laskavým organizačním štábem, v čele s Janou Koňářkovou, na přehlídku v Hovězí, jsem získal impuls, za který jsem vděčný, impuls pro život, pro smysl a to vše zachránilo divadlo. Myslím tyto slova upřímně, neboť jsem byl donucen přemýšlet o spoustě souvislostí, které by mě bez tohoto zážitku nebyly napadly. Hověžským za to veliký dík. Hovězí vždycky bylo mým oblíbeným místem setkávání se, ať už s jakýmkoliv kulturními akcemi, u nichž jsem mohl být. Mí Hověžané mi rozumějí.

... a nyní k představením,

v pátek 13.4. bylo jako první představení marionetová pohádka pro nejmenší v podání divadelního souboru Kohutek Vsetín s názvem Jak Kašpárek uzdravil princeznu. Svižné představení, na slušné loutkoherecké úrovni. Tuto autorskou pohádku soubor pravidelně ve svém repertoáru představuje na své domovské scéně ve Vsetíně. S tím se odvíjí i trochu různorodější reakce malého diváka na vtipně postavené repliky, které mají nabádat k respektování silničního provozu. Rozdílné reakce hověžských dětí spočívali v tom, že běžně se nesetkávají s pojmy semafor a zebra jako přechod pro chodce a reagují jinak, než děti vsetínské, které s těmito pojmy žijí. Přesto nakonec hra naplnila svůj cíl, vedením herců se nakonec dobralí výsledku, kterého chtěli dosáhnout. Dětem se pohádka velmi líbila a i my za představení děkujeme.

Blbec k večeři

Divadelní soubor ZUŠ Rožnov pod Radhoštěm uvedl tuto současnou francouzskou komedii Francise Vebera jako žánrový titul briskně napsané konverzační komedie, jejíž podstata však spočívala v přesně vedeném textu v návaznosti na ne příliš vhodný dramatizační prvek, tj. technika telefonních dialogů. Tady došlo k mnohým nepřesnostem a i když hra nakonec přece jen ukázala, že blbec k večeři byla v závěru hry postava konstruktivní a blbeci se stali všichni okolo, přesto si myslím, že toto sousto pro „tenežerského“ herce bylo trochu nad jejich síly. I zkušení herci známých scén mají s podobným typem inscenací velké problémy a je otázkou, zda v budoucnu by měl podobný repertoár naplňovat hrací plán ZUŠ

Rožnov pod Radhoštěm. Postavy však jevily velkou snahu zvládnout situaci, text se jim dařil, možná by byl vhodnější i starší divák. Oproti loňskému roku se mi zdá, že inscenace byla o stupeň horší – možná díky ne příliš šťastnému výběru hru.

Občan N

Tady si dovolím jen svůj krátký postřeh. Jóžo Rómo Krhovský - máš úplnou pravdu v tom, že titul před třiceti lety zakázaný, může být aktuální i nyní, což představení beze sporu naplnilo. Snad jen příliš aktuální narážky na čelní politiky „zaváněly“ (to je pouze můj pocit) jistou osobní averzí vůči nim, což nemusí platit obecně. Představení mělo svižný ráz, jako vždy výborné písně i hudební doprovod, milé překvapení v podobě postav, především Olgy Tomečkové, Milana Knápka a samozřejmě Jiřího B. Vymětala. Ale i ostatní byli super!

V pátek 20.4. dopoledne jsme zhlédli divadelní hru mládežnického ochotnického souboru z Lidečka Rozmarnou princeznu autorky Markéty Zinnerové. Tato divadelní pohádka o dvou dějstvích rozhodně zaujala malého diváka, který spontánně reagoval na veškeré dění na jevišti. Solidně zvládnutá scénická úprava hry i vhodné rekvizity rozhodně představení podpořily. Jako spontánní lze zhodnotit vystoupení strašidel v pohádkovém lese, zvláště pak postava Budníka, ale i ostatních, kde především zaujal lídr celého představení Kašpárek. Děti reagovaly také na postavu princezny a rádce. Souboru lze přát jen více repríz, aby herci získali jistotu v jinak dobře šlapající hře v návaznosti na hudební vstupy. Za představení děkujeme.

Libor Křenek

Kohútek Vsetín:

Jak Kašpárek uzdravil princeznu

Když jsem se dočetl, že Cenu města Vsetína za rok 2006 získali Otakar a Libuše Švecovi, měl jsem velkou radost. Hlavně proto, že někde konečně ocenili práci amatérských divadelníků a navíc ještě podceňovaných divadelníků loutkových. Dodnes totiž považuji za největší kulturní průšvih Vsetína po roce 1990 zrušení stálé scény loutkového divadla Kohútek, po němž jsem měl skutečný strach, jak to s loutkovým divadlem ve Vsetíně dopadne, ale Švecovi a Kohútek to ustáli, hrají dál a dál jezdí potěšit malé diváky i do Hovězí. Letos přijeli do Hovězí následovníci Švecových s pohádkou Jak Kašpárek uzdravil princeznu, na níž mě potěšily hezké loutky, hezká scéna, dobré vodění marionet a vlastně úplně všechno, jen se mi zdálo, že tahle pohádka je pro malé diváky přece jen trochu málo akční. Ale já pro tak mladé publikum vlastně nikdy nehrál, takže je to jenom zdání laika.

DS ZUŠ Rožnov pod Radhoštěm:

Blbec k večeri

Divadelníci z Rožnova napsali, že v této bláznivé francouzské komedii platí, kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá. Ovšem pokud jde o ně, vykopali si svou jámu úplně sami výběrem hry, která jim příliš nesedla a navíc je dobře známá z filmového zpracování. Já vlastně ani nevím, jestli si tuto hru vybrali sami, nebo jim byla někým vybrána, ale to není podstatné, vůbec se v ní necítili a v žádném případě nám nepředvedli „pekelnou noc plnou bizarních zvrátů a konverzačních úletů“, neboť konverzační komedie není jejich parketou a o francouzské společenské smetánce, vlastně o společenské smetánce obecně, což je jediné prostředí, v níž se něco takového může stát, toho asi také příliš nevědí. Jinak by se hru nepokusili převést do svého vlastního prostředí, upravit si ji „na tělo“. Je škoda, když už v současném divadelním úhoru vypučí několik květin ochotných věnovat se něčemu tak nevýnosnému, jako je amatérské divadlo, promarní se jejich talent chybným výběrem hry. Určitě mají na víc a příště nám to předvedou.

Ochotníci z Ubla:

Dívčí Válka aneb co se stalo v Řehovém hájku

V Uble obnovili ochotnické divadlo po čtyřiceti letech. Vlastně neobnovili, protože jsou v něm sami mladí lidé, kteří si nic z doby před čtyřiceti lety pamatovat nemohou. Zatím nacvičili dvě hry, obě současné dramatizace klasiky, ušitých na tělo populárním komikům a bavičům, což jim na jedné straně zaručuje, že to u diváků zabere, ale na druhé straně to přináší také riziko srovnávání s úspěšnými celebritami. I když, jak dokázal například Martin Šimek v roli Lumíra, nemusí amatér nutně z tohoto srovnávání odejít poražen. Ale na všech aktérech představení včetně dětí bylo vidět, že je hraní divadla baví a že si to užívají, což je nutný předpoklad toho, aby jim to i v budoucnu klapalo. A i když si představení poněkud rozkouskovali opakovaným nefunkčním zatahováním a roztahováním opony, udrželi si pozornost diváků až do konce a ti nakonec odcházeli domů pobaveni a spokojeni.

Divadlo Schod, Valašské Meziříčí:

Občan N

Hodnotit divadlo Schod mi nepřísluší, na to ho za těch pětatřicet let znám až příliš dobře, takže to zkusím jinak. Schod má svou vlastní divadelní poetiku, vlastní humor a vlastní inscenační pojetí, takže se může stát, že diváky, které ho ještě neznají, poněkud zaskočí a chvíli to trvá, než najdou společnou řeč. Ale to není případ diváků v Hovězí, kteří už dávno vědí, co mohou od Schodu čekat, a Schod zase ví, co může čekat od nich. Docela jim to už spolu jde, alespoň „chodáci“ se každý rok na Dny divadla v Hovězí těší a já doufám, že se hověžští diváci těší zase na Schod. I když podle mého názoru Schod není ani tak divadlo, jako spíš optimistický pohled na svět a jeho usměvavá konzumace. A věřte mi, že i když to někomu může znít jako fráze, to, s úsměvem jde skutečně všechno líp. Naštěstí.

OS Lidečko:

Markéta Zinnerová:

Rozmarná princezna

Úvodem řeknu rovnou, že už dlouho jsem neviděl tak dobře odvedenou pohádku, hranou

dětskými herci. Herci měli nejen hezké, ale i řemeslně dotažené kostýmy, také scéna byla hezká, i když ty dva „sloupostromy“ mi připadaly trochu nadbytečné a živé obrazy krále a královny technicky nepříliš šťastně vyřešené. Ale na nich představení nestálo. Herecké i pěvecké výkony byly sice trochu nevyrovnané, což je u tak mladého souboru pochopitelné, ale z nich některé byly docela dobré. Obecně se dá říci, že kde si mohli herci „tak trochu zařadit“, tam to mělo šmrnc, ale tam, kde měli jenom deklamovat předepsaný text, to šlo poněkud hůř a pomáhali si, jak se dalo, občas i přehnanou gestikulací. V každém případě si za svůj výkon zaslouží pochvalu strašidla, princezna a šasek, který navíc i dobře zpíval. Fakt jsem se bavil a přeji mladým hercům i jejich mladým režisérkám, ať se jim tak daří i dál. A pokud najdou odvahu i občas něco škrtnout a něco přidat, aby to hercům líp sedělo, bude to ještě lepší.

Hroznová Lhota:

Americká nevěsta

Když jsem viděl partu z Hroznové Lhoty jak se skvěle baví při večeři, bylo mi jasné, že večer pobaví i mě. A opravdu. Jejich autorská hra, v níž si autorka zahrála i hlavní roli, byla plná skvěle odpozorovaných situací z venkovského prostředí, navíc okořeněné krásným dialektem. Trochu slabší to bylo z „pražáky“ a „Američany“, tedy z prostředí, které hroznovští tak dobře neznají. Problémem hry bylo to, že se tam vlastně nic nedělo, pouze se konverzovalo, a to nejprve ve dvou, potom ve čtyřech, šesti a nakonec osmi a víc lidech, což je obtížné i pro profesionály a tak se není co divit, že to občas zadrhávalo a závěrečná

pointa nebyla překvapivá, jak by jí slušelo, ale tak nějak k ní došlo, jako by už nebylo o čem hrát. Ale bavil jsem se a dokonce jsem se dočkal i skutečně hostiny přímo na jevišti, což jsem zatím znal pouze z divadla Jára Cimrmana, který to zavedl ve svých hrách, aby své věčně hladové herce na jeviště vůbec dostal. Což vůbec není případ hroznovských.

Velké Karlovice:

Božena Němcová:

Čert a Káča

Velké Karlovice známe všichni a pohádku Boženy Němcové Čert a Káča také, ale jak to jde dohromady nevíme, protože se teprve bude hrát a má mít v Hovězí svou premiéru. Takže hodnotit nemohu, ale mohu karlovjanům popřát, ať jim všechno vyjde na sto deset procent a dobře uzavřeme 6. ročník dnů valašského divadla v Hovězí, vesnici, do níž se už několik let vždycky rád vracím.

Josef Fabián

DĚTSKÁ POROTA HODNOTILA

(Anetka Kovaříková -8 let, Kateřina Chrástková – 13 let, Verunka Koňářková – 13 let, Marek Machů- 12 let, Honza Dujka – 14 let)

Jak Kašpárek uzdravil princeznu – Loutková scéna Kohútek Vsetín

(režie Hana Loučková)

- nejvíce zaujal :
vzhled loutek, humor, vtipné říkánky
- pěkně hrál Kašpárek, Bacil, čert a loupežník
- krásná proměnlivá scéna

- drobné nedostatky:
- Kašpárek nebyl v lékárně
- doktor nepodal princezně penicilin, byl od ní daleko
- Kašpárek loupežníkovi jednou vykal, podruhé tykal

Blbec k večeři - DS ZUŠ Rožnov pod Rahhoštěm

(režie Lucie Štěpánková)

- nejvíce zaujal :
- herecký výkon architektky sirkových modelů a postava opilého Olivera

nedostatky:

- Já jsem to moc nepochopila (Kateřina)
- Nebylo slyšet řeč – sem tam jsem něco zaslechl (Honza)
- Všechno na jedno brdo – scéna beze změn (Verunka)
- zvuk zvonku v telefonu stejný jako zvuk zvonku u dveří
- hlas z telefonu byl někdy slyšet, jindy ne

Rozmarná princezna – DS mladých z Lidečka

(režie : Šárka Martinková a Monika Vichťorová)

nejvíce zaujalo :

- rýmované písničky, hudba
- scéna a kostýmy byly pěkné
- bylo dobře vyřešené přeměňování scény, ale ty živé obrazy krále a královny tam často chodily

z hereckých výkonů se líbili :

- postava šaška, ševce a princezny
- strašidla s hlavním Budníkem, bylo bezvadné jak jedna ježibaba vytáhla zpoza krku myš, strašidla dobře zpívala, ale sasanku nebylo slyšet jak zpívala

drobné nedostatky :

- nebyla dobře rozlišena proměna panovačné a rozmarné princezny v hodnou
- oba princové byli málo nápadní

S dětskou porotou pracovala a postřehy zaznamenala Jiřina Kašparová

Dospělá divácká porota hodnotila ve složení:

Františka a Josef Vráželovi, Marie Martišková, Jiřina Janáčová, Josef Kašpar

Budiž světlo, řekl Jožka a bylo světlo .

I řekl Bůh:“ Bud' světlo !“ A bylo světlo. Viděl, že světlo je dobré, a oddělil světlo od tmy. Tolik kniha Genesis. Je nad Slunce jasné, že světlo a tma mají svůj veliký význam i při divadelních inscenacích. K tomu slouží zvláštní, pro mne vždy záhadný pultík plný relátek, tlačítek, světýlek a divných zvuků a za ním sedící obsluha, v drtivé většině muž. Ten tomu všemu zmatku před sebou dává přesný řád. Říká se mu mistr osvětlovač, to v divadlech kamenných a slavných, či jenom osvětlovač , jako třeba u nás. Ten přivlastek mistr by si Jožka Scharf z Karolinky, dlouholetý mixer světla, pološera, šera, přítmi či“ tmy jak v pytlí“ na prknech hovězského divadla a blízkého okolí určitě zasloužil. Mistře Jožko, by však neznělo zrovna dobře. To Jožko proto, že toho Jožku a Míru jsme spolu pořádně zpečetili už několikrát valašskou halůzkovou . Proto odvětil jen Jožko.

Tož, Jožko, zdá se mi, že na Hovězí nesvítíš zas tak dlouho jako sluníčko, ale přesto je to už hodně jar ?

„ No, máš pravdu. Slunce svítí na Hověžany už dobrých pět set tři roků, to by u mne nebylo jaksi technicky možné. Ale i tak jsem tady hodně dlouho. Přišel jsem tu z Karolinky , jak se říká jako kůň na poštěj v době, kdy se tu konaly ještě mezikrajské divadelní přehlídky. Na rozdíl od toho koně jsem tu zůstal dodnes. Hercům pod nohy jsem svítil na všech dosavadních šesti ročnících Dnů Valašského divadla. A chtěl bych říct že svítím rád.“

Mohl bys to svítím rád trochu rozvést ?

„ Zcela určitě. Těch důvodů je hodně. Přestože jsem přespolní, chovají se zde ke mně všichni jako ke svému. Je tu dobrá parta obětavých lidí, kteří jsou ještě ochotni dělat amatérské divadlo tzv. za hubičku. Tohoto lidského druhu však v dnešní době ubývá takovým tempem, jak trnů na valašských svazích. Toto však nejsou hlavní důvody. Tím hlavním je hovězský divadelní sál zaplněný do posledního místečka. Je to obrovský rozdíl proti dřívějším mezi krajským přehlídkám. Lidé se v Hovězí na

divadlo naučili chodit. Mohla by jim v současnosti závidět i moje rodná Karolinka. Je známo, že před plným hledištěm se lépe hraje, to už řeklo mnoho známých i neznámých herců. Mně se však v zaplněném sále i lépe svítí. To jsem ještě nikde nečetl, ani neslyšel a tak to říkám možná jako první, protože na rozdíl od rozhovorů s herci, jsou rozhovory s osvětlovači v drtivé menšině.“

Jak zřejmé z První knihy Mojžíšovy, smutno bez světla by bylo nejen na světě, ale jak víme i na jevišti. Když jsem tě pozoroval při práci, utvrdil jsem se v přesvědčení, že kromě všech těch odborných fint, je v tvé profesi zapotřebí být také pozorným divákem. Světla totiž musí zapadat vždy přesně do konstrukce hry a záměrů režiséra . Na příklad bod'ákem musíš být vždy ve správnou dobu na správném místě. Z toho důvodu si nemůžeš ani na chvíli dovolit mikrospánek či výpadek pozornosti . Proto otázka, kterou ti teď položím padne jistě na správnou hlavu. Který soubor tě na letošní přehlídce nejvíce zaujal ?

„Mně se v dosavadní části festivalu (rozhovor probíhal v pátek 20.4. v poledne) líbil nejvíc divadelní soubor z Ubla. Musím však pro pořádek dodat, že všechny soubory, které zde letos hrály potvrdily, že ochotnické divadlo, i přes těžké podmínky má stále stoupající úroveň.“

Jožko, děkuji za rozhovor a přeji ti, abys stejně jako Slunce, ještě mnoga léta osvětloval ta místa v Hovězí , která jsou nám drahá. I když jeho zář bude jistě dopadat na hovězskou půdu déle, než světla tvých reflektorů na hovězská „prkna co znamenají svět“. Řekněme si chlapsky. Každý rok dobrý, kterým s tímto největším zdrojem energie udržíme krok.

Rozmlo

uval Miroslav Kašpar

**Dětská představení měli možnost
shlédnout děti z naší i okolních vesnic:**

OCENĚNÍ Z PŘEHLÍDKY

Cena dětského diváka:
DS ZUŠ Rožnov p/Radhoštěm

Cena diváka:
Ochotníci z Hroznové Lhoty

Cena za písničky do hry Občan N:
Kapela DROBEND, Valašské Meziříčí

Cena za dodržování tradic loutkového divadla:
KOHÚTEK Vsetín

Cena za nejlepší mužskou vedlejší roli:
Tomáš Zádrapa, ochotníci z Lidečka

Cena za nejlepší ženskou vedlejší roli:
Olga Tomečková, divadlo SCHOD Val.
Meziříčí

Cena za nejlepší mužský herecký výkon:
Jiří Vymětal, SCHOD Val. Meziříčí

Cena za nejlepší ženský herecký výkon:
Jitka Pavlicová, ochotníci z Hroznové Lhoty

Cena za režii:
Hana Srněnská, ochotníci z Ubla

Cena za nejlepší inscenaci:
Divadlo SCHOD Val. Meziříčí

Cena starosty obce Hovězí:
Ochotníci z Velkých Karlovic

Dny Valašského divadla podpořili:

Austin Detonator s.r.o. Vsetín, Česká spořitelna a.s. Vsetín, ČSAD Vsetín a.s., Elpos s.r.o. Vsetín, Indet Safety Systém a.s. Vsetín, Jednota – Velkoobchod Hovězí, Kotrla a.s. Vsetín, Kovar s.r.o. Leskovec, KRAL s.r.o. Hovězí, Mlékárna Valašské Meziříčí s.r.o., Pekárna Viva Kelč, Řeznictví Černocký Vsetín, Řeznictví Filák H. Lideč, Řeznictví Švirák Vsetín, Sorpek s.r.o. Vsetín, VaK Vsetín a.s., Uzenářství Bartoš – Kaufland Vsetín, Zamet spol. s r. o. Nový Hrozenkov

Poděkování patří obecnímu úřadu a všem, kteří se podíleli na realizaci této přehlídky.